Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 11. januára 2017 *

„Odvolanie — Prístup k dokumentom inštitúcií — Nariadenie (ES) č. 1049/2001 — článok 3 — Pojem dokument — Článok 2 ods. 3 — Dokumenty, ktoré má inštitúcia — Kvalifikácia informácií z databázy — Povinnosť vypracovať neexistujúci dokument — Neexistencia — Existujúce dokumenty, ktoré môžu byť získané z databázy“

Vo veci C-491/15 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 18. septembra 2015,

Rainer Typke, bydliskom v Hasbergene (Nemecko), v zastúpení: C. Cortese, avvocato,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: F. Clotuche-Duvieusart a B. Eggers, splnomocnené zástupkyne,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predsedníčka komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia J.-C. Bonichot (spravodajca), A. Arabadžiev, C. G. Fernlund a S. Rodin,

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 21. septembra 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním sa pán Rainer Typke domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 2. júla 2015, Typke/Komisia (T-214/13, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2015:448) v rozsahu, v akom týmto rozsudkom uvedený súd zamietol jeho návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie

* Jazyk konania: angličtina.

z 5. februára 2013, ktorým sa zamietla jeho prvá žiadosť o prístup k dokumentom týkajúcim sa vstupných testov v rámci verejného výberového konania EPSO/AD/230-231/12 (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Právny rámec

2 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331), stanovuje vo svojom článku 1 písm. a):

„Účelom tohto nariadenia je:

a) vymedziť pravidlá, podmienky a obmedzenia z dôvodu verejného alebo súkromného záujmu, ktorými sa spravuje právo na prístup k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (ďalej len „orgány“), ako sa ustanovuje v článku 255 Zmluvy o ES, takým spôsobom, aby sa zaistil čo najširší prístup k dokumentom“.

3 Článok 2 tohto nariadenia nazvaný „Adresát a rozsah pôsobnosti“ stanovuje:

„1. Každý občan únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v niektorom členskom štáte má právo na prístup k dokumentom orgánov v súlade s pravidlami, podmienkami a obmedzeniami určenými v tomto nariadení.

…

3. Toto nariadenie sa vzťahuje na všetky dokumenty zo všetkých oblastí činnosti Európskej únie, ktoré niektorý z orgánov má, to znamená dokumenty, ktoré vypracoval alebo dostal a ktoré má v držbe.

4. Bez toho, aby boli dotknuté články 4 a 9, dokumenty sa sprístupnia verejnosti buď na základe písomnej žiadosti, alebo priamo v elektronickej forme alebo prostredníctvom registra. …

…“

4 Článok 3 písm. a) uvedeného nariadenia znie:

„Na účely tohto nariadenia:

a) ‚dokumentom‘ sa rozumie akýkoľvek obsah bez ohľadu na to, aké je jeho médium (napísaný na papieri alebo uložený v elektronickej forme, alebo ako zvukový, vizuálny alebo audiovizuálny záznam) týkajúci sa akejkoľvek veci vzťahujúcej sa na politiku, činnosť a rozhodnutia, ktoré spadajú do oblasti pôsobnosti príslušného orgánu“.

5 Článok 4 ods. 6 nariadenia č. 1049/2001 stanovuje:

„Ak sa ktorákoľvek z výnimiek vzťahuje iba na niektoré časti požadovaného dokumentu, zostávajúce časti dokumentu sa uvoľnia na zverejnenie.“

6 Podľa článku 10 ods. 1 tohto nariadenia:

„Žiadateľ má prístup k dokumentom buď priamo na mieste nahliadnutím do nich, alebo obdrží ich kópiu vrátane elektronickej kópie v prípade jej dostupnosti podľa toho, ktorý spôsob žiadateľ uprednostní. …“

Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné rozhodnutie

7 Pán Typke požiadal Európsky úrad pre výber pracovníkov (ďalej len „EPSO“) na základe nariadenia č. 1049/2001 o prístup k „tabuľke“, ktorá obsahuje sériu anonymizovaných údajov týkajúcich sa vstupných testov verejných výberových konaní, ktorých sa zúčastnil (konanie GESTDEM 2012/3258).

8 Požadovaná „tabuľka“ mala podľa neho obsahovať informácie týkajúce sa uchádzačov v niektorých výberových konaniach EPSO, otázok, ktoré im boli položené, odpovedí, ktoré boli požadované a skutočne dané, ako aj použitých jazykov. Niektoré informácie, ako označenie uchádzačov alebo obsah otázok a odpovedí, mali byť nahradené odlišnými označeniami umožňujúcimi ich priradenie bez zverejnenia ich konkrétneho obsahu.

9 Rozhodnutím z 9. augusta 2012 EPSO zamietol túto prvú žiadosť najmä z dôvodu, že „tabuľka“ požadovaná odvolateľom neexistovala.

10 Dňa 21. augusta 2012 odvolateľ podal na Komisiu opakovanú žiadosť o prístup na základe článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001. Pri tejto príležitosti uviedol, že jeho žiadosť sa netýkala toho, aby EPSO vytvoril nový dokument zlúčením informácií vyplývajúcich z existujúcich dokumentov, ale aby mal prístup k sérii dokumentov, ktoré má EPSO v elektronickom formáte, z ktorých sú odstránené všetky informácie, na ktoré sa vzťahuje jedna z výnimiek z práva na prístup stanovených v článku 4 tohto nariadenia.

11 Sporným rozhodnutím Komisia zamietla túto opakovanú žiadosť okrem iného z dôvodu, že jej cieľom bolo v skutočnosti získanie prístupu k neexistujúcemu dokumentu.

12 Okrem toho odvolateľ podal na EPSO 28. decembra 2012 druhú žiadosť o prístup k dokumentom (konanie GESTDEM 2013/0068), po ktorej nasledovala 30. januára 2013 opakovaná žiadosť. Pri absencii výslovného rozhodnutia Komisie po uplynutí stanovenej lehoty odvolateľ dospel k záveru, že bolo implicitne rozhodnuté o zamietnutí jeho žiadosti.

Žaloba na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

13 Žalobou doručenou do kancelárie Všeobecného súdu 15. apríla 2013 pán Typke podal návrh na zrušenie sporného rozhodnutia prijatého v rámci konania GESTDEM 2012/3258 na jednej strane a implicitného rozhodnutia o zamietnutí prístupu k dokumentom týkajúcim sa jeho druhej žiadosti prijatého v rámci konania GESTDEM 2013/0068 na strane druhej.

14 V napadnutom rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že implicitné rozhodnutie o zamietnutí bolo nahradené výslovným rozhodnutím z 27. mája 2013 a že z toho dôvodu zastavil konanie o žalobe, keďže smerovala proti tomuto implicitnému rozhodnutiu. Keďže žiadosť odvolateľa, ktorou sa rozširuje predmet jeho žaloby na výslovné rozhodnutie z 27. mája 2013, bola podaná po uplynutí lehoty na podanie návrhu na zrušenie tohto rozhodnutia, Všeobecný súd zamietol žiadosť ako neprípustnú.

15 Pokiaľ ide o závery žaloby podanej proti spornému rozhodnutiu, Všeobecný súd konštatoval, že žiadosť sa netýkala prístupu, ani len čiastočného, k jednému alebo viacerým existujúcim dokumentom, ktoré má EPSO k dispozícii, ale naopak smerovala k vytvoreniu nových dokumentov Komisiou, ktoré nemožno jednoducho získať z databázy uskutočnením bežného alebo rutinného vyhľadávania prostredníctvom existujúceho vyhľadávacieho nástroja. Z týchto dôvodov Všeobecný súd žalobu zamietol.

Návrhy účastníkov konania

16 Svojím odvolaním pán Typke navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Všeobecný súd zamietol jeho žalobu podanú proti spornému rozhodnutiu,

— zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom ho zaviazal na náhradu trov konania,

— zrušil sporné rozhodnutie a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania, ktoré znášal v prvostupňovom a druhostupňovom konaní.

17 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a zaviazal odvolateľa na náhradu trov konania.

O návrhu na opätovné začatie ústnej časti konania

18 Po prednesení návrhov generálneho advokáta 21. septembra 2016 požiadal pán Typke podaním doručeným do kancelárie Súdneho dvora 7. novembra 2016 o opätovné otvorenie ústnej časti konania. Na podporu svojej žiadosti v podstate uvádza, že generálny advokát predostrel tvrdenie týkajúce sa výkladu pojmu existujúci dokument v zmysle nariadenia č. 1049/2001, ktorý nebol predmetom kontradiktórnej diskusie pred Súdnym dvorom.

19 Treba uviesť, že Súdny dvor môže podľa článku 83 svojho rokovacieho poriadku kedykoľvek po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť o opätovnom začatí ústnej časti konania, najmä ak usúdi, že nemá dostatok informácií, alebo ak sa má vo veci rozhodnúť na základe tvrdenia, o ktorom sa nemali možnosť vyjadriť účastníci konania alebo subjekty oprávnené podľa článku 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok z 28. apríla 2016, Borealis Polyolefine a i., C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 a C-391/14 až C-393/14, EU:C:2016:311, bod 40).

20 V prejednávanej veci o taký prípad nejde. Pán Typke uviedol počas písomnej časti konania svoje tvrdenia týkajúce sa výkladu nariadenia č. 1049/2001 a pojmu existujúci dokument. Súdny dvor sa tak po vypočutí generálneho advokáta domnieva, že má dostatok informácií, aby mohol rozhodnúť, a že táto vec si nevyžaduje rozhodnúť na základe tvrdení, ku ktorým sa nebolo možné vyjadriť.

21 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy Súdny dvor usudzuje, že nie je potrebné nariadiť opätovné začatie ústnej časti konania.

O odvolaní

O prvom odvolacom dôvode

– *Argumentácia účastníkov konania*

22 Prvým odvolacím dôvodom odvolateľ vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil viacerých nesprávnych právnych posúdení tým, že rozhodol, že prístup k informáciám, o ktoré požiadal, zodpovedá vytvoreniu nového dokumentu.

23 V prvom rade v rozpore s tým, čo vyplýva z bodov 54 a 58 napadnutého rozsudku, z bodov 110, 112, 116 a 118 rozsudku z 26. októbra 2011, Dufour/ECB (T-436/09, EU:T:2011:634) vyplýva, že štandardná vzťahová databáza, ako tá, ktorá obsahuje informácie požadované odvolateľom, musí byť považovaná za jediný dokument. V dôsledku toho sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho posúdenia, keď rozlišoval informácie obsiahnuté v databáze dokumentov, ktoré z nej môžu byť získané.

24 Z bodov 93, 94, 108 a 109 tohto istého rozsudku vyplýva, že pojem dokument v zmysle nariadenia č. 1049/2001 zahŕňa taktiež každý individuálny súbor, ako aj každý výskyt jeho obsahu v databáze. Rovnako každá kombinácia údajov získaných z rôznych súborov bude dokument, keďže v štandardnej databáze je možné akékoľvek vyhľadávanie.

25 V druhom rade v bodoch 68 až 70 napadnutého rozsudku Všeobecný súd nesprávne vyložil pojem existujúci dokument v zmysle nariadenia č. 1049/2001. Z bodu 150 rozsudku z 26. októbra 2011, Dufour/ECB (T-436/09, EU:T:2011:634) totiž vyplýva, že každá žiadosť o prístup k informáciám obsiahnutým v databáze sa týka „existujúceho dokumentu“ v zmysle článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 pod podmienkou, že potrebné vyhľadávanie môže byť uskutočnené za pomoci „vyhľadávacích nástrojov, ktoré má k dispozícii“ táto databáza.

26 V prípade štandardnej vzťahovej databázy budú vyhľadávacími nástrojmi, ktoré sú k dispozícii, systémy na spravovanie, ktoré reagujú na dopyty v štruktúrovanom dopytovacom jazyku (*Structured Query Language*) (ďalej len „dopyty SQL“). Tieto dopyty budú prieskumné otázky, ktoré používateľ môže položiť podľa svojej vôle. Všeobecný súd preto nesprávne rozhodol, že formulácia dopytu SQL, ktorá už nie je používaná na správu databázy, sa rovná programovaniu nového vyhľadávacieho nástroja, ktorý teda nie je „k dispozícii“ v zmysle rozsudku z 26. októbra 2011, Dufour/ECB (T-436/09, EU:T:2011:634).

27 Všeobecný súd teda nesprávne dospel k záveru, že bežné alebo rutinné vyhľadávania v zmysle bodu 153 tohto rozsudku sa uskutočňujú za pomoci predprogramovaných dopytov SQL.

28 V treťom a poslednom rade výklad Všeobecného súdu týkajúci sa pojmu „existujúci dokument“ môže zbaviť nariadenie č. 1049/2001 svojho potrebného účinku. Prístup ku všetkým informáciám, pre ktoré predprogramovaný dopyt SQL neexistuje, tak bude vylúčený. Inštitúcie by sa z toho dôvodu mohli pokúsiť skryť elektronické dokumenty, najmä ich rozdelením do viacerých častí, ktoré by nebolo možné nájsť predprogramovanými dopytmi SQL. Okrem toho, keďže inštitúciám by bolo znemožnené používať nové dopyty SQL, ťažko by mohli skryť automatizovaným spôsobom údaje patriace pod jednu alebo viaceré výnimky stanovené v článku 4 tohto nariadenia, ako sú osobné údaje.

29 Komisia navrhuje, aby bol prvý odvolací dôvod zamietnutý.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

30 Je pravda, že elektronická databáza môže umožniť získanie každej informácie, ktorú obsahuje. Možnosť, aby bol dokument vytvorený na takomto základe, však neumožňuje dospieť k záveru, že tento dokument musí byť kvalifikovaný ako existujúci v zmysle nariadenia č. 1049/2001.

31 Súdny dvor už rozhodol, že právo na prístup k dokumentom inštitúcií sa týka len existujúcich dokumentov a dokumentov, ktoré má dotknutá inštitúcia v držbe, a že sa nemožno odvolávať na nariadenie č. 1049/2001 na účel uloženia povinnosti inštitúcii vytvoriť dokument, ktorý neexistuje (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. októbra 2014, Strack/Komisia, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, body 38 a 46). Z toho vyplýva, ako správne konštatoval Všeobecný súd v bode 55 napadnutého rozsudku, že žiadosť o prístup, ktorá by viedla Komisiu k vytvoreniu nového dokumentu, hoci aj na základe údajov, ktoré sa už nachádzajú v existujúcich dokumentoch a ktoré má k dispozícii, nepatrí do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001.

32 Všeobecný súd teda najmä v bodoch 56 až 59 napadnutého rozsudku správne posúdil otázku, v akom rozsahu umožňuje získanie informácií obsiahnutých v elektronickej databáze vygenerovať existujúci dokument a nezodpovedá vytvoreniu nového dokumentu.

33 Treba však uviesť, že pokiaľ ide o dokumenty statickej povahy, najmä v papierovej forme alebo vo forme jednoduchého elektronického záznamu, stačí na účely určenia, či dokument existuje, overiť existenciu média a jeho obsahu.

34 Naopak, dynamická povaha elektronických databáz nie je zlučiteľná s takýmto postupom, keďže dokument, ktorý môže byť veľmi ľahko vygenerovaný z informácií už obsiahnutých v databáze, nie je nevyhnutne existujúci dokument v pravom zmysle slova, ako uviedol generálny advokát v bode 46 svojich návrhov.

35 V dôsledku toho, pokiaľ ide o elektronické databázy, rozlišovanie medzi existujúcim dokumentom a novým dokumentom sa musí uskutočňovať na základe kritéria zodpovedajúceho technickým špecifikáciám týchto databáz a v súlade s účelom nariadenia č. 1049/2001, ktorým je, ako vyplýva z odôvodnenia 4 a z článku 1 písm. a) tohto nariadenia, „[zaistiť] čo najširší prístup k dokumentom“.

36 Je nesporné, že v závislosti od ich štruktúry a v medziach ich programovania môžu byť informácie, ktoré obsahujú elektronické databázy, zlúčené, prepojené a prezentované rôznymi spôsobmi pomocou programovacích jazykov. Programovanie a informačný manažment takýchto databáz však nezahŕňa úkony vykonané v rámci bežného používania konečnými užívateľmi. Títo užívatelia sa dostanú k informáciám obsiahnutým v databáze používaním predprogramovaných vyhľadávacích nástrojov. Tieto nástroje im umožňujú ľahko vykonať štandardizované úkony na účely zobrazenia informácií, ktoré obvykle potrebujú. V tejto súvislosti nie je z ich strany potrebné mimoriadne úsilie.

37 Za týchto okolností musia byť považované za existujúci dokument všetky informácie, ktoré môžu byť získané z elektronickej databázy v rámci jej bežného používania pomocou predprogramovaných vyhľadávacích nástrojov, aj keď tieto informácie ešte neboli zobrazené v tejto forme alebo nikdy neboli predmetom vyhľadávania zamestnancami inštitúcií.

38 Z toho vyplýva, že na účely splnenia požiadaviek nariadenia č. 1049/2001 môžu byť inštitúcie vedené k vytvoreniu dokumentu z informácií obsiahnutých v databáze používaním existujúcich vyhľadávacích nástrojov.

39 Naopak, ako uviedol generálny advokát v bode 47 svojich návrhov, každú informáciu, ktorej získanie z databázy vyžaduje mimoriadne úsilie, treba považovať za nový dokument a nie za existujúci dokument.

40 Z toho vyplýva, že každá informácia, ktorej získanie vyžaduje úpravu buď štruktúry elektronickej databázy, alebo vyhľadávacích nástrojov, ktoré sú v tom čase k dispozícii pre získanie informácií, musí byť považovaná za nový dokument.

41 Nariadenie č. 1049/2001 nebude ani zďaleka zbavené svojho užitočného účinku, ako tvrdí odvolateľ, pretože takýto výklad pojmu existujúci dokument zodpovedá cieľu tohto nariadenia zabezpečiť, aby verejnosť mala čo najširší prístup k dokumentom inštitúcií. Žiadatelia o prístup k informáciám obsiahnutým v databáze majú totiž v zásade prístup k tým istým dokumentom, ku ktorým majú prístup zamestnanci inštitúcií.

42 Odvolateľ rovnako nesprávne tvrdí, že tento istý výklad pojmu existujúci dokument zbavuje inštitúcie možnosti skryť pomocou nových dopytov SQL údaje, na ktoré sa vzťahuje jedna alebo viac výnimiek stanovených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001 na účely čiastočného sprístupnenia dokumentu.

43 V tomto kontexte neberie do úvahy, že treba rozlišovať na jednej strane medzi kritériami umožňujúcimi stanoviť, či sa žiadosť o prístup týka existujúceho dokumentu, a na druhej strane technickými možnosťami komunikácie takéhoto dokumentu. Pokiaľ požadovaný dokument existuje, inštitúcie môžu v prípade potreby využiť akýkoľvek technický prostriedok na skrytie určitých údajov.

44 Okrem toho, pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľa, podľa ktorého inštitúcie môžu skryť elektronické dokumenty, treba konštatovať, že abstraktná možnosť, aby mohol byť dokument odstránený alebo zničený, sa týka rovnako dokumentov, ktoré sa nachádzajú na fyzickom nosiči, ako aj dokumentov vygenerovaných vyňatím z databázy.

45 Na základe vyššie uvedených úvah treba skúmať tvrdenie odvolateľa, podľa ktorého sa Všeobecný súd v bodoch 68 až 70 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho posúdenia pri právnej kvalifikácii dokumentu, ktorého sa týkala žiadosť o prístup v konaní GESTDEM 2012/3258.

46 Z bodu 67 napadnutého rozsudku vyplýva, že predmetná databáza umožňuje získanie informácií prostredníctvom použitia dopytov SQL a že odvolateľ nespochybnil pred Všeobecným súdom, že prístup ku kombinácii údajov, ktorých sa týkala jeho žiadosť, predpokladá programovanie na počítači, a to vypracovanie nových dopytov SQL.

47 Vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 31 až 40 tohto rozsudku sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho posúdenia, keď v bode 68 napadnutého rozsudku uviedol, že úkony, ktoré by zahŕňali programovanie nových dopytov SQL, nemožno považovať za bežné alebo rutinné vyhľadávanie v dotknutej databáze uskutočnené prostredníctvom vyhľadávacích nástrojov, ktoré má Komisia k dispozícii pre túto databázu a že požadované informácie by preto vyžadovali vytvorenie nového dokumentu.

48 Z rovnakých dôvodov sa preto Všeobecný súd nedopustil nesprávneho posúdenia, keď v bodoch 69 a 70 napadnutého rozsudku rozhodol, že v prejednávanej veci sú vyhľadávacie nástroje, ktoré má Komisia k dispozícii pre predmetnú databázu, predprogramované dopyty SQL.

49 Vzhľadom na závery uvedené v predchádzajúcich bodoch tohto rozsudku treba tvrdenie odvolateľa, podľa ktorého v bodoch 54 a 58 napadnutého rozsudku Všeobecný súd nesprávne určil rozdiel medzi na jednej strane informáciami obsiahnutými v databáze a na strane druhej dokumentmi, ktoré z nej môžu byť získané, zamietnuť ako neúčinné.

50 Vzhľadom na vyššie uvedené treba prvý odvolací dôvod zamietnuť.

O druhom odvolacom dôvode

– Argumentácia účastníkov konania

51 Vo svojom druhom odvolacom dôvode odvolateľ zastáva názor, že záver Všeobecného súdu v bode 80 napadnutého rozsudku, podľa ktorého sa jeho žiadosť netýkala existujúcich dokumentov, vychádza z viacerých nesprávnych úvah.

52 V prvom rade tvrdí, že v bodoch 61, 67 a 73 napadnutého rozsudku Všeobecný súd skreslil skutkové okolnosti. Podľa odvolateľa sa žiadosť týkala existujúcich dokumentov, keďže v nej išlo o prístup ku všetkým dokumentom v elektronickej forme, ktoré mu umožňovali vypracovať tabuľku. Naopak, nežiadal vytvorenie takejto tabuľky a preto jeho žiadosť nevyžadovala žiadny výber údajov. Odvolateľ navrhol použiť dopyty SQL len na účel uľahčenia vybavenia tejto žiadosti.

53 V každom prípade oznámenie individuálnych súborov výsledkov, ktoré doručil EPSO uchádzačom, ktorí absolvovali testy, by umožnilo odvolateľovi vytvoriť predmetnú tabuľku.

54 V druhom rade odvolateľ tvrdí, že v bodoch 58, 66 a 68 napadnutého rozsudku Všeobecný súd nesprávne uviedol, že sa jeho žiadosť o prístup týka štruktúrovaných informácií podľa klasifikácie, ktorá nebola predvídaná dotknutou databázou.

55 V rozpore s úvahami Všeobecného súdu v bodoch 62 a 63 napadnutého rozsudku je databáza štruktúrovaná do viac ako 500 štandardných tabuliek a umožňuje akékoľvek vyhľadávanie, vrátane vyhľadávania požadovaného odvolateľom, bez akýchkoľvek komplexných úkonov. Okrem toho každé políčko tabuľky štandardnej databázy je spojené so špecifickým identifikátorom. Každý parameter žiadosti odvolateľa môže byť prezentovaný takýmto identifikátorom, pričom nie je potrebné sprístupniť obsah dotknutého políčka.

56 V treťom a poslednom rade odvolateľ tvrdí, že v bodoch 66 a 67 napadnutého rozsudku Všeobecný súd skreslil dôkazy. Na jednej strane nesprávne vychádzal z predpokladu zákonnosti, ktorá sa viaže na vyhlásenie Komisie, podľa ktorého požadované dokumenty neexistujú. Odvolateľ spochybnil toto vyhlásenie, ktoré je v rozpore so samotnou predmetnou databázou. Na druhej strane zo žiadosti o prístup jasne vyplýva, že tejto žiadosti možno vyhovieť sprístupnením relevantných existujúcich dokumentov odvolateľovi.

57 Komisia navrhuje, aby bol druhý odvolací dôvod zamietnutý.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

58 Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že posúdenie skutkových okolností Všeobecným súdom vo veci, ktorá mu je predložená, nepredstavuje právnu otázku, na ktorú sa vzťahuje preskúmanie Súdnym dvorom, s výnimkou prípadu, keď sú konštatovania Všeobecného súdu poznačené vecnou chybou alebo skreslením, ktoré jednoznačne vyplývajú z písomností v spise.

59 Tvrdenia odvolateľa týkajúce sa nesprávnej analýzy Všeobecným súdom, pokiaľ ide jednak o rozsah jeho žiadosti o prístup k dokumentom, dostupnosť požadovaných informácií, kvalitu a štruktúru dostupných informácií, možnosť existujúcich vyhľadávacích nástrojov, ktoré môžu vyhovieť žiadosti, ako aj rozsah úkonov, ktoré mala vykonať Komisia, aby mohla kladne odpovedať na jeho žiadosť, majú za cieľ spochybniť vecné posúdenia uskutočnené Všeobecným súdom bez toho, aby preukázali akékoľvek skreslenie písomností v spise. Tieto tvrdenia sú preto neprípustné.

60 V dôsledku toho treba druhý odvolací dôvod zamietnuť.

61 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že odvolanie treba zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

62 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania.

63 Podľa článku 138 ods. 1 uvedeného rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

64 Keďže Komisia navrhla uložiť pánovi Typkemu povinnosť nahradiť trovy konania a pán Typke nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť mu povinnosť nahradiť trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Rainer Typke je povinný nahradiť trovy konania.

Podpisy